

În vâltoarele poeziei

Petre Curticăpean a ajuns la o vamă existențială la care plătește în poezie. În vâltoarele limbii. Plătește în poezie, pentru că s-a îmbolnăvit de poezie și nu se poate vindeca. Poezia a devenit mod de a fi – câtă viață atâta poezie, câtă poezie atâta viață! Iată jocul de cuvinte, în vâltoarele limbii, în care autorul se poate regăsi cu întreaga sa poezie, în cărțile de până acum, în care a dat suficiente dovezi ale nevoii sale de poezie. „Arome târzii”, „Miresme târzii”, „Coloanele câmpiei” definesc nu doar un destin poetic, ci și un traseu existențial în care recuperarea nostalgică a unui timp devine monedă de schimb. Convertibilă!

În manieră optzecistă, perspectiva autoreferențială pare a nu-și fi epuizat resursele, indiferent de vârstele autorilor sau înscrierea lor în vreo grupare sau generație literară. Nici Petre Curticăpean nu ezită să se dedulcească la această tentație, cum nici ritmurile lirismului popular nu-i sunt indiferente. Își asumă libertatea de a recurge la registre în aparență incompatibile, dar ele nu sunt decât lipsa de prejudecăți a unui autor care trăiește a doua tinerețe prin poezie, într-o solitudine și detașare departe de mode și modele literare.

Petre Curticăpean nu se lasă copleșit nici de vârstă, în locul resemnării pune mereu accent pe bucuria de a trăi, cu inocență și încântare adolescentine, atins „de lumină,/ de dragoste,/ de credință” (**Rost**). Dar are și convingerea că a reușit să facă suficiente acumulări existențiale, din care să-și hrănească poezia, pentru a-și „ridica un adevărat templu”.

În vâltoarele limbii, crede însă poetul, „nimeni nu poate fi mai trainic/ sau mai efemer decât cuvântul”, de aceea se agață „disperat/ de câte-o metaforă, de-un epitet/ un oximoron/ neduse până la capăt” (**Templu**). Poetul nu-și pierde speranța: „totuși din ce-am adunat/ cred că poate ieși/ ceva bun” (**Templu**).

O dimensiune nouă a poeziei lui Petre Curcăpean este ironia, într-o bonomă proiecție suprarrealistă: „și-atunci îmi proiectez lumea/ după cum poftesc/ rotundă/ pătrată/ ca o vișină/ ori ca un pepene” (**Breloc**).

Într-o evidentă schimbare de macaz, abandonând nostalgiile, poetul redescoperă un sentiment fundamental, **iubirea**: „la capătul zilelor/ nu se poate ajunge/ decât prin/ iubire” (**Iubirea**), nu în expresia voluptății, ci a spiritualizării.

De aici, spre retorica religiosului, nu e decât un pas: „Doamne,/ nu mă lăsa/ să sufăr pentru / durerea cuvintelor/ folosite în alte scopuri/ decât pentru a Te slăvi/ (...) Doamne,/ de fapt nici nu vreau să Te găsesc/ mi-e de-ajuns că ești” (**Recviem**).

Dacă discursul poetic anterior al lui Petre Curcăpean rămânea în orizontul generic al metaforei din titlul de carte, „În vâltorile limbii” aduce deschideri inedite, într-un evantai policrom, posibile puncte de plecare spre alte ținte editoriale.

Cu speranța și încrederea celui convins că se poate mântui prin poezie.

Nicolae BĂCIUȚ